

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 22/2013
10.04.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Љубице Кнежевић Томашев, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда, Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окр. М.П. и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у помагању из члана 246. став 1. у вези члана 35. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 954/12 од 18.03.2013. године, подигнутом против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К бр.55/11 од 23.12.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1000/12 од 05.04.2012. године, у седници већа одржаној у присуству окривљеног М.П., а у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, адв. Ж.О., дана 10.04.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

I УВАЖАВА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 954/12 од 18.03.2013. године, као основан и **утврђује** да је правноснажном пресудом Вишег суда у Панчеву К бр.55/11 од 23.12.2011. године, повређен кривични закон – члан 369. тачка 4. Законика о кривичном поступку у вези члана 57. став 2. Кривичног законика, у корист окривљеног М.П.

II ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 954/12 од 18.03.2013. године у односу на пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1000/12 од 05.04.2012. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву К бр.55/11 од 23.12.2011. године окривљени М.П. оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. ст. 1. КЗ у помагању у смислу члана 35. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године у коју му је урачунато и време проведено у притвору од 22.03.2011. до 24.03.2011. године.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1000/12 од 05.04.2012. године одбијена је као неоснована жалба Вишег јавног тужиоца у Панчеву изјављена само због одлуке о казни и првостепена пресуда је потврђена.

Републички јавни тужилац, подигао је захтев за заштиту законитости Ктз бр.954/12 од 18.03.2013. године против пресуде Вишег суда у Панчеву К бр.55/11 од 23.12.2011. године и пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1000/12 од 05.04.2012. године, због повреде кривичног закона – члан 369. став 1. тачка 4. ЗКП у вези члана 57. став 2. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев и утврди да је пресудама Вишег суда у Панчеву К бр.55/11 од 23.12.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1000/12 од 05.04.2012. године, повређен закон, у корист окривљеног М.П.

Врховни касациони суд је у смислу члана 422. ст. 2. и 3. ЗКП, у седници већа одржаној у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног М.П., адв. Ж.О., а у присуству окривљеног М.П., размотрио списе предмета са пресудама против којих је подигнут захтев за заштиту законитости, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Основано се у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца истиче да је побијаном пресудом Вишег суда у Панчеву К бр.55/11 од 23.12.2011. године учињена повреда Кривичног закона из члана 369. тачка 4. ЗКП у вези члана 57. став 2. КЗ у корист окривљеног М.П., тиме што је окривљеном за кривично дело из члана 246. ст. 1. КЗ у вези чл. 35. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, изречена казна затвора у трајању од једне године.

Кривичним закоником („Сл. гласник РС“ бр. 85/2005 и 72/2009), који је био на снази у време извршења кривичног дела у конкретном случају (22.03.2011. године) за кривично дело из члана 246. став 1. КЗ, прописана је казна затвора од три до дванаест година.

Чланом 56. Кривичног законика предвиђени су случајеви кад је суд изузетно од општег правила о одмеравању казне у границама прописаним законом за одређено кривично дело (члан 54. КЗ) овлашћен да учиниоцу кривичног дела ублажи казну (кад закон предвиђа да се казна може ублажити или да се учинилац може ослободити од казне, а суд га не ослободи или кад суд утврди постојање нарочито олакшавајућих околности и оцени да се и са ублаженом казном може постићи сврха кажњавања), при чему се ублажавање казне врши изрицањем казне испод границе прописане законом или блаже врсте казне, а под условима и у границама предвиђеним одредбама члана 57. став 1. КЗ.

Могућност судског ублажавања казне применом цитираних прописа искључена је одредбом члана 57. став 2. КЗ, за одређена кривична дела, међу којима је и кривично дело из члана 246. став 1. КЗ. У конкретном случају нема места примени одредбе става 4. члана 57. КЗ, која отклања ограничења ублажавања казне из става 2. члана 57. КЗ када је суд овлашћен да учиниоца кривичног дела ослободи од казне, из разлога што законом (члан 58. КЗ) није предвиђена могућност ослобођења од казне учиниоца кривичног дела у питању (члан 246. став 1. КЗ) ни када се ради о помагању (члан 35. КЗ) у извршењу кривичног дела.

Сходно, цитираним прописима првостепени суд није могао окривљеном М.П. за кривично дело из члана 246. став 1. у вези члана 35. КЗ за које је оглашен

кривим, одмерити казну затвора испод прописаног посебног минимума од три године, као што је учинио у конкретном случају применом одредбе чл. 56. и 57. КЗ са образложењем да постоје утврђене олакшавајуће околности на страни окривљеног и да је кривично дело извршено у помагању, те је поступајући супротно наведеним прописима прекорачио овлашћења која има по закону приликом одлучивања о казни и тиме учинио повреду кривичног закона из члана 369. тачка 4. ЗКП у вези члана 57. став 2. КЗ у корист окривљеног М.П., на коју се указује у захтеву за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе чл. 30. ст. 1. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“, бр.116/2008) и применом одредаба чл. 425.ст.2. ЗКП, одлучио као у ставу I изреке ове пресуде, тако што је уважио захтев за заштиту законитости и будући да је исти поднет на штету окривљеног М.П., утврдио да је правноснажном пресудом Вишег суда у Панчеву К бр.55/11 од 23.12. 2011. године повређен кривични закон у корист окривљеног (члан 369. тачка 4. ЗКП у вези члана 57. став 2. КЗ), при том не дирајући у наведену правноснажну пресуду.

Врховни касациони суд ценио је наводе захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца да ни жалбени суд, у конкретном случају Апелациони суд у Новом Саду, доносећи пресуду Кж1 1000/12 од 05.04.2012. године није отклонио наведену повреду кривичног закона у погледу одлуке о казни коју је учинио првостепени суд када је одлучујући о жалби Вишег јавног тужиоца у Панчеву потврдио првостепену пресуду упркос изричитој законској забрани из члана 57. став 2. КЗ.

Имајући у виду стање у списима предмета и разлоге другостепене пресуде у односу на окривљеног М.П., Врховни касациони суд налази да другостепени суд одлучујући о одбијању жалбе јавног тужиоца и потврдивши првостепену пресуду у погледу одлуке о казни, није испитивао правилност примене кривичног закона код изрицања кривичне санкције, крећући се при томе у оквиру законских овлашћења која има приликом решавања о изјављеним жалбама против првостепене пресуде (члан 380. став 1. ЗКП).

Наиме, Виши јавни тужилац у Панчеву је изјавио жалбу на штету М.П. само у погледу одлуке о казни предложивши изрицање казне у дужем трајању, а како другостепени суд испитује првостепену пресуду у оквиру основа и разлога које жалилац одреди, то суд није имао законских овлашћења да преко тужиочевог основа због којег је изјавио жалбу (само због одлуке о казни), отклони повреду материјалног закона и то на штету окривљеног.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 424. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу II изреке ове пресуде.

**Записничар-саветник
Зорица Стојковић,с.р.**

**За председника већа -
судија
Предраг Глигоријевић,с.р.**